

Η ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ
ΣΜΙΑΚ

ΚΕΙΜΕΝΟ

Γεράσιμος Αμπάτης
Δημήτρης Πετρόχειλος

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ - ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ

Γεράσιμος Αμπάτης
Δημήτρης Πετρόχειλος

ΒΟΗΘΕΙΑ ΣΤΗΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ

Αγγελική Λυκούδη
Βικτώρια Μεσσηνίου
Κώστας Αμπάτης
Παναγιώτα Στρατηγέα
Σίμος Λυκούδης
Φίλιππος Κοφίτσας

Έκδοση: Κέντρο μελέτης

Αστέρια στη Μελέτη

Website: <https://stars.edu.gr>

Διεύθυνση: Βεντούρη 47, Χολαργός 15562

meleti.stars@gmail.com

Summer camp 2023

Η ΝΗΣΟΣ ΣΜΙΛΓΚ

1. Η αρχή της Νήσου Σμιλγκ

Δύο σκιές εμφανίστηκαν στην άκρη του δρόμου. Μια άμαξα περνάει. Στη θέση των σκιών ήταν δύο ψηλόλιγνοι άντρες. Ο ένας είχε γαμψή μύτη, αμυγδαλωτά γαλάζια μάτια, καστανά μακριά μαλλιά, μουστάκι και μεγάλα αυτιά. Ήταν ο έμπορος Τζόουα Εμπάιος. Ο άλλος είχε γουρλωτά πράσινα μάτια, μουστάκι και κοντά καστανόξανθα μαλλιά. Ήταν ο έμπορος Μείνομπ Κόσταβ.

Βρίσκονταν στην πόλη, στο λιμάνι που ονομαζόταν Κάιλαμ, την πρωτεύουσα της επικράτειας του Ακούρδ. Ο κόσμος αποτελούνταν από εννιά επικράτειες: του Ακούρδ, του Νορς, του Όιρ, του Έμπεραλ, του Ολντέρτ, του Κοσμ, του Νέμπελ, του Ζινφ και του Εκέλ.

Σε μια ώρα ο Τζόουα Εμπάιος και ο Μείνομπ Κόσταβ θα έφευγαν με το πλοίο από την Κάιλαμ για να ανταλλάξουν εμπορεύματα με την Επικράτεια του Εκέλ.

Σε μια ώρα ξεκίνησε η διαδρομή. Ο καιρός ήταν καλός. Ψάρια κολυμπούσαν στη θάλασσα και πτηνά όλων των ειδών πετούσαν στον γαλανό και καθαρό ουρανό. Η θάλασσα είχε γαλαζοπράσινα νερά και ήταν ήρεμη σαν λάδι. Το πλοίο αναχώρησε από την Κάιλαμ. Φαινόταν πίσω τους η πόλη με τις κόκκινες σκεπές των σπιτιών, τα σοκάκια και το φρούριο αλλά και το λιμάνι με τα καράβια.

Το πλήρωμα του πλοίου αποτελούνταν από δώδεκα άτομα: τον Τζόουα Εμπάιος, τον Μείνομπ Κόσταβ, τον Τζίμπελι Στραλς, τον Βασίλι Μέρινγκολ, τον Τζόγιαρ Αντίλαν, τον Πιρέντι Γκόργκουοντ, τον Φέλντερ Γκίνου, τον Πένιν Έντενγκερ, τον Πλέντερ Πίργουολ, τον Γιόχερ Φίδερντ, τον Μέρβαλ Λάιντ και τον Κόστις Έλεμερ.

Τα εμπορεύματα που μετέφερε το πλοίο τους ήταν κυρίως λάδι αλλά και σιτάρι, ενώ μεταφέρονταν και μεγάλες ποσότητες χρυσού για να γίνουν συναλλαγές.

Πέρασαν πέντε ημέρες που το πλοίο ήταν στον Βεγγαλικό Ωκεανό. Ο καιρός ήταν καλός ακόμα και το πλοίο πλησίαζε στο νησί Βεγγάλικ, που ανήκε στην επικράτεια Ακούρδ. Τότε όμως:

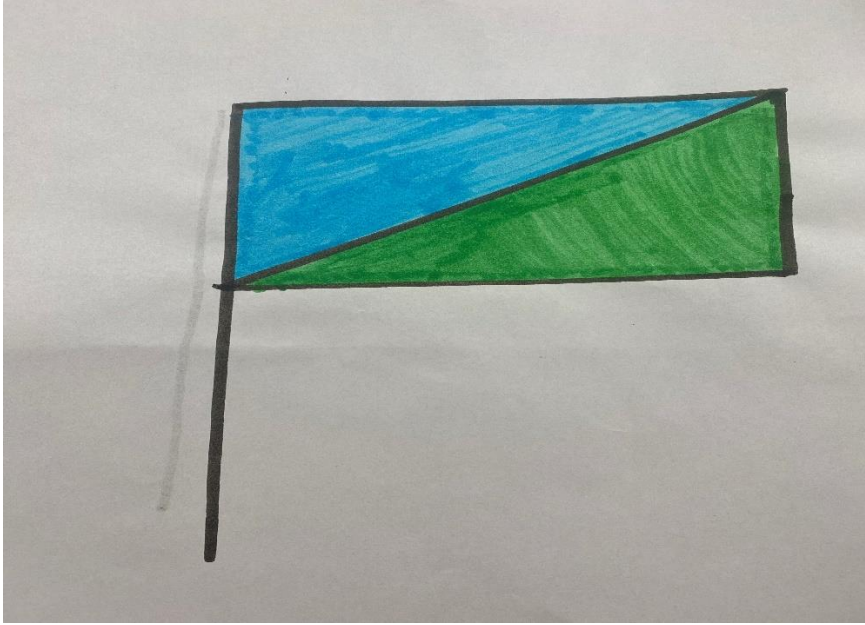
- Στεριά! φώναξε ο Τζόγιαρ Φέλοντ.
- Έχεις δίκιο, Τζόγιαρ! είπε ο Τζόουα Εμπάιος.

Το πλοίο σταμάτησε στο νησί και οι δώδεκα άντρες κατέβηκαν. Κοίταξαν τον χάρτη και είδαν πως σ' αυτό το σημείο δεν υπήρχε νησί. Είχαν ανακαλύψει έναν νέο νησί. Ο Τζόουα Εμπάιος ονόμασε το νησί «Νήσο Σμιλγκ», δίνοντάς του το όνομα του γιου του, Τζορτζ Σμιλγκ Εμπάιος.

Άρχισαν να εξερευνούν το νησί. Σ' αυτό το σημείο υπήρχαν κυρίως ψηλά βουνά, από τις κορυφές των οποίων κατάφεραν να δουν ολόκληρο το νησί.

Μόλις κατέβηκαν από το βουνό, μπήκαν σε ένα τεράστιο δάσος. Μέσα σε μια σπηλιά βρήκαν εκατομμύρια σμαράγδια, ρουμπίνια, ζαφείρια, κεχριμπάρια και ασήμι.

Διέσχισαν όλο το δάσος και βγήκαν στην άλλη πλευρά, όπου υπήρχε μια μικρή πεδιάδα ως τη θάλασσα. Εκεί έχτισαν τον οικισμό τους, τη Βερσέβεν, με δώδεκα σπίτια. Στο σπίτι του Τζόουα Εμπάιος αποφάσισαν και οι δώδεκα να αγωνιστούν για να γίνει η Νήσος Σμιλγκ ξεχωριστή επικράτεια, με πρωτεύουσα τη Βερσέβεν. Το μόνο αρνητικό ήταν πως η Νήσος Σμιλγκ βρισκόταν ανάμεσα σε δύο επικράτειες που θα ήταν σίγουρα εναντίον της, το Ακούρδ και το Εκέλ. Αρχηγός της Νήσου Σμιλγκ έγινε ο Τζόουα Εμπάιος.

Η σημαία της Νήσου Σμιλγκ

Όμως ο Τζόουα Εμπάιος γνώριζε πως για να γίνει ξεχωριστή επικράτεια θα έπρεπε να αναγνωριστεί από τουλάχιστον άλλη μια επικράτεια και να αντιμετωπίσει την επικράτεια του Ακούρδ και τον βασιλιά του, Εδουάρδο τον Β'. Έπρεπε να δουν ποια επικράτεια θα τους αναγνωρίσει. Θα ήταν μια θαλασσινή επικράτεια, όπως οι ίδιοι: η επικράτεια του Όιρ.

Βασιλιάς της επικράτειας του Όιρ ήταν ο Βικέντιος Α' ο Θαλασσόλυκος. Το παλάτι του επισκέφτηκαν ο Τζόουα Εμπάιος και ο Μείνομπ Κόσταβ, ζητώντας από τον Θαλασσόλυκο συμμαχία, στήριξη και αναγνώριση.

Ο Θαλασσόλυκος δέχτηκε να συμμαχήσει με τον Τζόουα Εμπάιος, ο οποίος ονομάστηκε Τζόουα ο Α' ο Ιδρυτής. Ο Εδουάρδος του Ακούρδ ετοίμασε πολύ στρατό και στόλο με ισχυρούς μαχητές και δυνατά καράβια για να νικήσει τον Τζόουα και να πάρει τη Νήσο Σμιλγκ. Αυτή η μάχη ήταν κρίσιμη για την επιβίωση της νήσου.

«Επίθεση!» φώναξε ο στρατηγός του Ακούρδ, ο Τζέρβερ. Ο Τζόουα Εμπάιος είχε στην υπηρεσία του ένα πλοίο (το δικό του), αλλά μαζί του είχε και εκατό πλοία από τον Θαλασσόλυκο. Απέναντί του ήταν χίλια πλοία. Κανονικά η μάχη θα γινόταν στη Νήσο Σμιλγκ αλλά τα πλοία του Ακούρδ, της Ν. Σμιλγκ και του Όιρ συναντήθηκαν στον Κόλπο του Ικέρ, όπου και έγινε η μάχη. Τα πλοία της επικράτειας του Όιρ και του Θαλασσόλυκου αποδείχτηκαν σωτήρια για τη Νήσο Σμιλγκ. Στην αρχή τα πλοία του Ακούρδ έδειχναν να νικούν. Είχαν μείνει εννιακόσια σαράντα πλοία του Ακούρδ και τριάντα της Ν. Σμιλγκ και του Όιρ. Ο Τζόουα Εμπάιος ήταν ζωντανός. Ο Μείνομπ

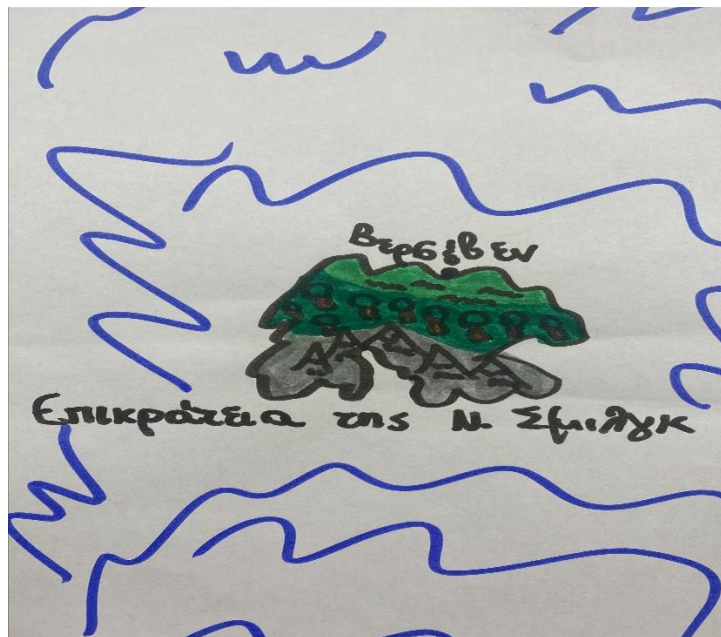
Κόσταβ πάλευε με έναν Ακουρδινό σε ένα ακουρδινό πλοίο. Τότε, ο Εμπάιος μαζί με τα πλοία του Όιρ υποχώρησαν. Το Ακούρδ είχε νικήσει... ή μήπως όχι;

Τα πλοία του Εμπάιος είχαν απομακρυνθεί. Και τότε εμφανίστηκε ένας ανεμοστρόβιλος, ο οποίος ήταν σαν να επιτέθηκε στα πλοία του Ακούρδ. Ο στόλος του Εδουάρδου του Β΄ διασπάστηκε, τα πλοία καταστράφηκαν και βυθίστηκαν, όπως και οι περισσότεροι Ακουρδινόι μαχητές. Η μάχη τελείωσε. Η Ν. Σμιλγκ νίκησε με τη βοήθεια της επικράτειας του Όιρ και του ανεμοστρόβιλου. Πλέον ήταν ξεχωριστή επικράτεια. Ο Τζέρβερ, ο τρανός στρατηγός του Ακούρδ πέθανε! Και τα πλοία του Εμπάιος, αφού είχαν απομακρυνθεί υποχωρώντας, δεν υπέστη καμία απολύτως ζημιά!

Όμως, αυτή η νίκη είχε και το τίμημά της για τη Νήσο Σμιλγκ. Ο υπαρχηγός του Τζόουα Εμπάιος, ο Μέινομπ Κόσταβ, έμεινε πίσω στο ακουρδινό πλοίο πολεμώντας τους Ακουρδινούς και πέθανε από τον ανεμοστρόβιλο.

Ο Τζόουα Εμπάιος, κατά τη διάρκεια του γυρισμού του στη Ν. Σμιλγκ, έγραψε μια λίστα που περιλάμβανε τα πράγματα που έπρεπε να κάνει για την επικράτειά του. Για αρχή, σκέφτηκε το παρόν και κάθισε να φτιάξει νόμους και κανόνες και να οργανώσει καλύτερα τον οικισμό. Όταν όμως το πλοίο έφτασε στη Νήσο, ο Τζόουα Εμπάιος σκέφτηκε: Πώς θα αναπαρήγαγαν τον λαό της Ν. Σμιλγκ χωρίς γυναίκες; Σε αυτό το πρόβλημα έδωσε λύση ένα πλοίο που μόλις έφτανε. Μέσα ήταν οι γυναίκες τους! Μόλις έμαθαν τι συνέβη από τις ακουρδινές εφημερίδες, πήραν αμέσως ένα πλοίο κι ήρθαν.

Έτσι, η Ν. Σμιλγκ ήταν πλέον μια επικράτεια σαν όλες τις άλλες.

2. Η Νήσος Σμιλγκ στην πορεία

Έχουν περάσει διακόσια χρόνια από τότε που δημιουργήθηκε η επικράτεια της Ν. Σμιλγκ. Πλέον οι εχθροί της δεν ήταν τόσο πολλοί και δυνατοί, καθώς ήταν ακόμα σύμμαχοι με την επικράτεια του Όιρ. Η επικράτεια του Ακούρδ ήταν ακόμα αποδυναμωμένη, επειδή έχασε όλο της τον στόλο από τον ανεμοστρόβιλο στο Ικέρ. Είχε χάσει κομμάτια της επικράτειας από την επικράτεια του Νορς και του Ολντέρτ, που επεκτάθηκαν, οπότε υπήρχε πόλεμος ανάμεσα σε Ακούρδ, Ολντέρτ και Νορς, ένας πόλεμος που απασχολούσε και τις τρεις αυτές επικράτειες μαζί με τους συμμάχους τους.

Η επικράτεια του Ζινφ βρισκόταν σε διαρκή πόλεμο με την πρώην σύμμαχό της την επικράτεια του Νέμπελ, οπότε ο μόνος εχθρός της Ν. Σμιλγκ ήταν η επικράτεια του Εκέλ.

Όμως, εκείνη την ημέρα συνέβησαν δύο πράγματα που ίσως να άλλαζαν τη μοίρα της Ν. Σμιλγκ. Η επικράτεια του Νέμπελ νίκησε την επικράτεια του Ζινφ. Παράλληλα, ο βασιλιάς της επικράτειας του Νέμπελ κήρυξε πόλεμο στη Ν. Σμιλγκ, θέλοντας να την προσαρτήσει στην αυτοκρατορία του. Λεγόταν Φερδενάνδος ο ΣΤ΄.

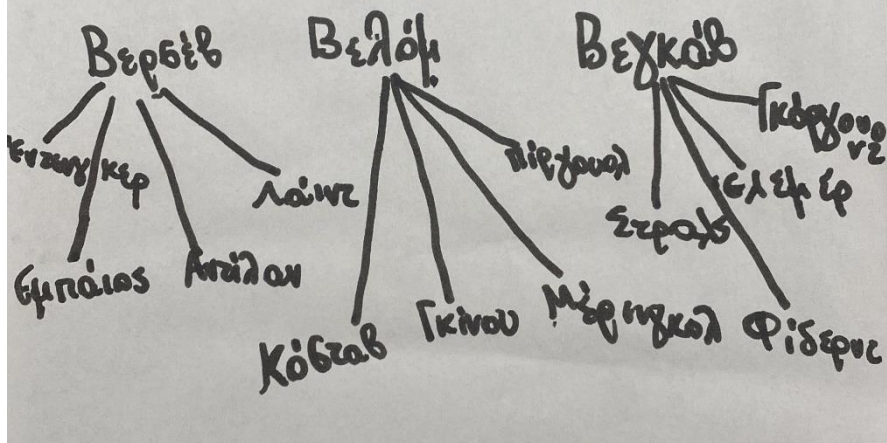
Ο λαός αυτό, το Νέμπελ, ήταν βάρβαρος, δυνατός και πολεμικός. Πλέον, ήταν η δεύτερη μεγαλύτερη επικράτεια, καθώς αποτελούνταν από δύο παλιές επικράτειες. Πρώτη ήταν η επικράτεια του Νορς, καθώς είχε και κομμάτια από την παλιά επικράτεια του Ακούρδ, την πρώην δυνατότερη.

Θα οργάνωνε τον στρατό, διότι υπήρξαν απώλειες στον πόλεμο με το Ζινφ, και σε έναν χρόνο οι επιθέσεις θα ξεκινούσαν.

Έγινε κι ένα τρίτο πράγμα κακό για τη Ν. Σμιλγκ. Ο βασιλιάς τη Νήσου, Εδουάρδος Αδειλιανός, που ο πατέρας του ήταν ο Έρικ Αδειλιανός και μητέρα του η Δαλιδά Εμπάιους, πέθανε χωρίς να έχει γιο και κατά συνέπεια διάδοχο. Έτσι, άρχισε ένας εμφύλιος πόλεμος στη Ν. Σμιλγκ, ανάμεσα σε τρεις παρατάξεις. Κάθε μια από αυτές υποστήριζε και έναν υποψήφιο αρχηγό.

Η Ν. Σμιλγκ χωριζόταν σε τρεις πολιτείες: το Βελόμ, το Βερσέβ και το Βεγκάβ. Κάθε πολιτεία υποστήριζε και έναν αρχηγό, τον επονομαζόμενο υπερπολίτη κάθε πολιτείας. Της Βερσέβ ήταν ο Ερρίκος Έντενγκερ, της Βελόμ ο Ανάστο Γκίνου και της Βεγκάβ ο Εόλι Έλεμερ.

Οι Οικογένειες της Ν. Σφιλγκ

Ο εμφύλιος ξεκίνησε. Ο Έντενγκερ είχε στρατηγό τον Κρίστο Εμπάιος, ξάδερφο του πρώην βασιλιά Εδουάρδου Αδελιανού. Ο Κρίστο Εμπάιος ήταν ένας στρατηγός δυνατός και γενναίος, ανδρείος και ρωμαλέος. Στρατηγός του Γκίνου ήταν ο Τζένορ Μέρηγκολ και του Έλεμερ ο Τζόρτζερ Στραλς.

Η πρώτη μάχη του εμφυλίου ήταν ανάμεσα σε Βερσέβ και Βελόμ. Η μάχη έγινε στη Βερσέβεν, όπου ήταν η βάση των Βερσέβ. Σε αυτήν τη μάχη ο στρατηγός Εμπάιος έδειξε για μια ακόμη φορά τις μαχητικές του ικανότητες, καθώς η στρατηγική του ήταν αμυντική αλλά αιφνιδιαστική, οπότε κατάφερε να ξαφνιάσει τον Γκίνου.

Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να νικήσουν οι Βερσέβ, προστατεύοντας το αρχηγείο τους στη Βερσέβεν.

Εκείνη τη μέρα ο Εμπάιος συσκέφτηκε με τον Έντενγκερ. Πρώτος μίλησε ο Εμπάιος, λέγοντας:

- Τώρα τι θα κάνουμε; Θα επιτεθούμε στους Βελόμ να τους αποτελειώσουμε;
- Όχι, απάντησε ο Έντενγκερ. Θα το κάνει αυτό η Βεγκάβ. Πρέπει όμως να προλάβουμε να βγούμε νικητές και να οργανώσουμε την επικράτεια φέτος, σε αυτούς τους δύο μήνες, διότι μετά θα γίνει η επίθεση του Νέμπελ και αν είμαστε ανοργάνωτοι, θα χάσουμε.
- Μέσα σε τρεις μήνες, τρεις κρίσιμες μάχες. Δύσκολη κατάσταση.
- Εμπάιος, σήμερα έδειξες πως είσαι άξιος. Αν πεθάνω στην επόμενη μάχη γίνε εσύ υπερπολίτης και βασιλιάς.

- Ευχαριστώ για αυτήν την τιμή, Έντενγκερ...

Κι έτσι τελείωσε η σύσκεψη.

Την επόμενη μέρα ο Γκίνου έστειλε αίτημα ειρήνης με αντάλλαγμα πολλά χρήματα και δώρα. Ο Έντενγκερ δέχτηκε, αφού έτσι κι αλλιώς δεν ήταν στα σχέδιά του επίθεση στους Βελόμ.

Συγκεκριμένα τα δώρα του Γκίνου ήταν θησαυροί που μέσα είχαν ρουμπίνια, σμαράγδια και χρυσά κέρματα.

Η δεύτερη μάχη του εμφυλίου ξεκίνησε. Ήταν 20 Δεκεμβρίου, και σε δώδεκα μέρες θα άρχιζαν οι επιθέσεις του Νέμπελ. Οι Βελόμ πολεμούσαν με τους Βεγκάβ στο δάσος Βελομάρ. Εκεί οι στρατιώτες τους Έλεμερ κρύφτηκαν πίσω από τα δέντρα και σημάδεψαν όλοι τον Γκίνου με τα τόξα τους, προσπαθώντας να τον σκοτώσουν με τα βέλη. Εφτά βέλη πέτυχαν τον Γκίνου. Έτσι, έπεσε ο αρχηγός των Βελόμ χωρίς καν να πολεμήσει.

Οπότε, ο αποθαρρημένος στρατός του νεκρού πλέον Γκίνου έχασε τη μάχη. Η Βελόμ πια δεν ήταν στις υποψήφιες για υπερπολίτισσες και αρχηγοί στην χώρα, στην επικράτεια.

Ο Έντενγκερ μόλις έμαθε την νίκη των Βεγκάβ, αποφάσισε να περιμένει τρεις μέρες για την επίθεση των Βεγκάβ, αλλιώς θα έκανε επίθεση ο ίδιος.

Οι δύο μέρες πέρασαν και ο ήλιος ήταν έτοιμος να δύσει κηρύσσοντας το τέλος της τρίτης μέρας. Όμως, τότε εμφανίστηκαν τα στρατεύματα του Έλεμερ έτοιμα για επίθεση στη Βερσέβεν.

Η μάχη ξεκίνησε. Τα τείχη της Βερσέβεν που είχε χτίσει ο Αύγουστος Εμπάιος άντεξαν τις επιθέσεις. Οι τοξότες σημάδευαν με τα τόξα τους και έριχναν στους υπερασπιστές των τειχών στους ψηλούς πύργους. Ο Έντενγκερ στον πύργο του Αυγούστου Εμπάιος, στον ψηλότερο πύργο, ύψωσε τη σημαία της Ν. Σμιλγκ, εμπυχώνοντας τους στρατιώτες του. Ο Τζόρτζερ Στραλς πληγώθηκε βαριά και πιάστηκε αιχμάλωτος, όμως υποτάχθηκε στους Βερσέβ. Οι γιατροί του προσέφεραν τις πρώτες βοήθειες και επέστρεψε στη μάχη, αυτή τη φορά με τους Βερσέβ. Εκεί, ο πληγωμένος Στραλς πολέμησε άξια και έπεσε ηρωικά στο πεδίο της μάχης. Παράλληλα, ο Κρίστο Εμπάιος πολεμούσε γενναία και μονομαχούσε με τον Έλεμερ. Μέχρι και ο ρωμαλέος Έντενγκερ ρίχτηκε στη μάχη. Ο Έντενγκερ με το σπαθί του και με την ασπίδα του απέκρουε τις επιθέσεις τους. Όμως, κάποια στιγμή πληγώθηκε βαριά και υποχώρησε μόνος του. Ο γιατρός του τον πρόδωσε και τον δολοφόνησε, καθώς ετοιμαζόταν να του προσφέρει τις πρώτες βοήθειες.

Οι άνθρωποι των Βερσέβ φρόντισαν να μη μαθευτεί το γεγονός, έτσι ώστε να μην τσακιστεί το ηθικό των Βερσέβ. Ευτυχώς για τους Βερσέβ, ο Έλεμερ φαινόταν να μην μπορεί να αντιμετωπίσει τον Κρίστο Εμπάιος. Τέλος, έπειτα από μια σπαθιά του Εμπάιος που τον πέτυχε στην καρδιά, πέθανε κι αυτός στο πεδίο της μάχης. Έτσι, οι Βερσέβ νίκησαν στη μάχη και ο Κρίστο Εμπάιος έγινε βασιλιάς της Ν. Σμιλγκ.

Στις επόμενες δύο ημέρες, έγιναν τεράστιες αλλαγές στην ανατομία του εδάφους, με αποτέλεσμα να βυθιστούν κομμάτια γης και να βγουν άλλα.

Ο νέος βασιλιάς Κρίστο Εμπαίος άρχισε με την οργάνωση ισχυρού στόλου. Στη συνέχεια, θέσπισε νόμους και οργάνωσε τη λειτουργία του κράτους.

Ο νέος χρόνος μπήκε και οι επιθέσεις του Νέμπελ άρχισαν. Όμως, κάτι καινούριο συνέβη. Το Έμπεραλ συγκέντρωσε τον στρατό του στο νησάκι Βεγγάλικ και έδειξε επιθετικές διαθέσεις προς τη Νήσο Σμίλγκ.

Οι κάτοικοι του Νέμπελ έκαναν εμπόριο με τους κατοίκους του Νορς. Αυτό το έκαναν για να μπορούν μέσω της συμμαχίας να εξοντώσουν τους μικρούς και αδύναμους αντιπάλους τους, ώστε να είναι οι δυνατότερες και να συγκρουσθούν μόνες τους στο τέλος.

Οι κάτοικοι του Νέμπελ βρήκαν ως αφορμή τη συγκέντρωση των πολεμιστών του Έμπεραλ στο Βεγγάλικ, λέγοντας πως κόβουν το εμπόριο με τους κατοίκους του Νορς και επιτέθηκαν εκεί. Συγκρούστηκαν εκεί με τους Έμπεραλ και έγινε μια σκληρή μάχη στο Βεγγάλικ.

Η μάχη αρχικά ήταν ναυμαχία. Τα πλοία συγκρούονταν μεταξύ τους και συνήθως αυτά των Έμπεραλ βυθίζονταν επειδή ήταν πιο αδύναμα.

Οι Έμπεραλ προσπαθούσαν να παρασύρουν τη μάχη στη στεριά, όπου ήταν καλύτεροι, όμως οι Νέμπελ δεν έκαναν πίσω.

Στη μάχη νίκησαν με ευκολία οι Νέμπελ αλλά έγινε κάτι άλλο που τους τράβηξε την προσοχή και δεν επιτέθηκαν στη Νήσο Σμιλγκ. Οι κάτοικοι του Εκέλ, εκμεταλλευόμενοι την απώλεια του στρατού των Νέμπελ, κατέκτησαν ένα μικρό κομμάτι της επικράτειας των Νέμπελ. Έτσι, οι Νέμπελ γύρισαν να πάρουν πίσω τα χαμένα εδάφη και η Νήσος Σμιλγκ γλίτωσε.

3. Η κατάκτηση των μικρών επικρατειών

Οι Νέμπελ αρχικά θέλησαν να πάρουν πίσω το κομμάτι που έχασαν και για να το καταφέρουν αυτό, στάλθηκε βοήθεια αρκετών επανδρωμένων πλοίων των Νορς.

Η μάχη που θα γινόταν στη στεριά. Τα στρατεύματα ήταν έξω από τα τείχη των Εκέλ έτοιμα για την πολιορκία. Πριν τη μάχη, ο αρχηγός των Νέμπελ, ο Έρικ Βίλλαρντ, συνομίλησε μέσα στο κάστρο των Εκέλ με τον αρχηγό τους, τον Βίσσωρ Μπάρκους. Στην αρχή είπε ο Βίλλαρντ:

- Θα μου παραδώσεις τη χώρα σου;
- Όχι, δεν θα το κάνω κι εγώ είμαι το τίμημα η ζωή μου. Θα προστατέψω τον λαό μου με κάθε κόστος και θα ριχτώ ο ίδιος στη μάχη ηρωικά.
- Άρα δεν παραδίδεις το κράτος;
- Όχι.
- Έλα να σου δείξω κάτι έξω!
- Τι είναι;
- Έλα!
- Εντάξει! είπε κι ήρθε.

Εκεί, όταν βγήκε έξω, είδε τα τεράστια στρατεύματα των Νέμπελ και των Νορς. Απλώνονταν ως τον ορίζοντα. Ήταν τοξότες και πολεμιστές που κρατούσαν σπαθιά, δόρατα και τεράστιες ασπίδες και φορούσαν πανοπλίες, κράνη και επιγονατίδες. Κάποιοι ήταν πάνω σε άρματα, ενώ άλλοι κρατούσαν δόρατα και ήταν πάνω σε άλογα. Τέλος, στο βάθος φαινόταν καταπέλτες με μεγάλες πέτρες. Ο στρατός ξεπερνούσε τους ένα εκατομμύριο στρατιώτες.

Τότε, ο Μπάρκους αμέσως αποκρίθηκε:

- Εντάξει, τελικά θα σου παραδώσω το κράτος, αρκεί να μην πεθάνω.
- Δέχομαι, φυσικά.

Κι έτσι, οι Νέμπελ κι οι Νορς πήραν το Εκέλ χωρίς απώλειες και πόλεμο. Το Εκέλ το μοίρασαν στη μέση, το μισό και λίγο λιγότερο πήγε στους Νορς και το περισσότερο μέρος στους Νέμπελ.

Το αδύναμο πλέον Ακούρδ δεν μπορεί να αντιμετωπίσει τη δύναμη των αντίπαλων κρατών γιατί είναι πολύ μικρό λόγω ζημιών που του έκαναν οι Ολντέρτ και οι Νορς. Έτσι, οι Νορς με τη βοήθεια των Νέμπελ θέλησαν να κατακτήσουν και το μικρό κομμάτι που έμενε.

Οι Νέμπελ με τους Νορς έφτιαξαν ένα τεράστιο στράτευμα για αυτό. Το στράτευμα των δύο χωρών περιείχε μεγάλα δόρατα που έφταναν τα πέντε μέτρα και είχαν μικρές ασπίδες.

Η μάχη που έγινε ανάμεσα στη συμμαχία των Νέμπελ και των Νορς εναντίον του Ακούρδ ήταν πολύ εύκολη για τη συμμαχία. Οι Νέμπελ περικύκλωσαν το κράτος από τη θάλασσα και οι Νορς από τη στεριά. Εισχώρησαν στη χώρα μέσα από τα τείχη του Ακούρδ.

Έτσι, τα δύο κράτη επεκτάθηκαν περισσότερο. Το μοίρασαν κι αυτό στη μέση. Η Κάιλαμ έπεσε στα χέρια των κατακτητών.

Ο Νεμόε Φρίνιαρντ, ο αρχηγός των Έμπεραλ, υποψιάστηκε πως ήταν πιθανό να γίνει ο επόμενος στόχος των δυνατών επικρατειών. Οργάνωσε το κράτος και τοποθέτησε στα τείχη παγίδες.

Όμως, δεν είχε σκεφτεί πως η επίθεση των συμμάχων θα γινόταν με πλοία και δεν είχε εξοπλίσει τον στόλο του. Έτσι, η μάχη ήταν εύκολη για τους Νέμπελ.

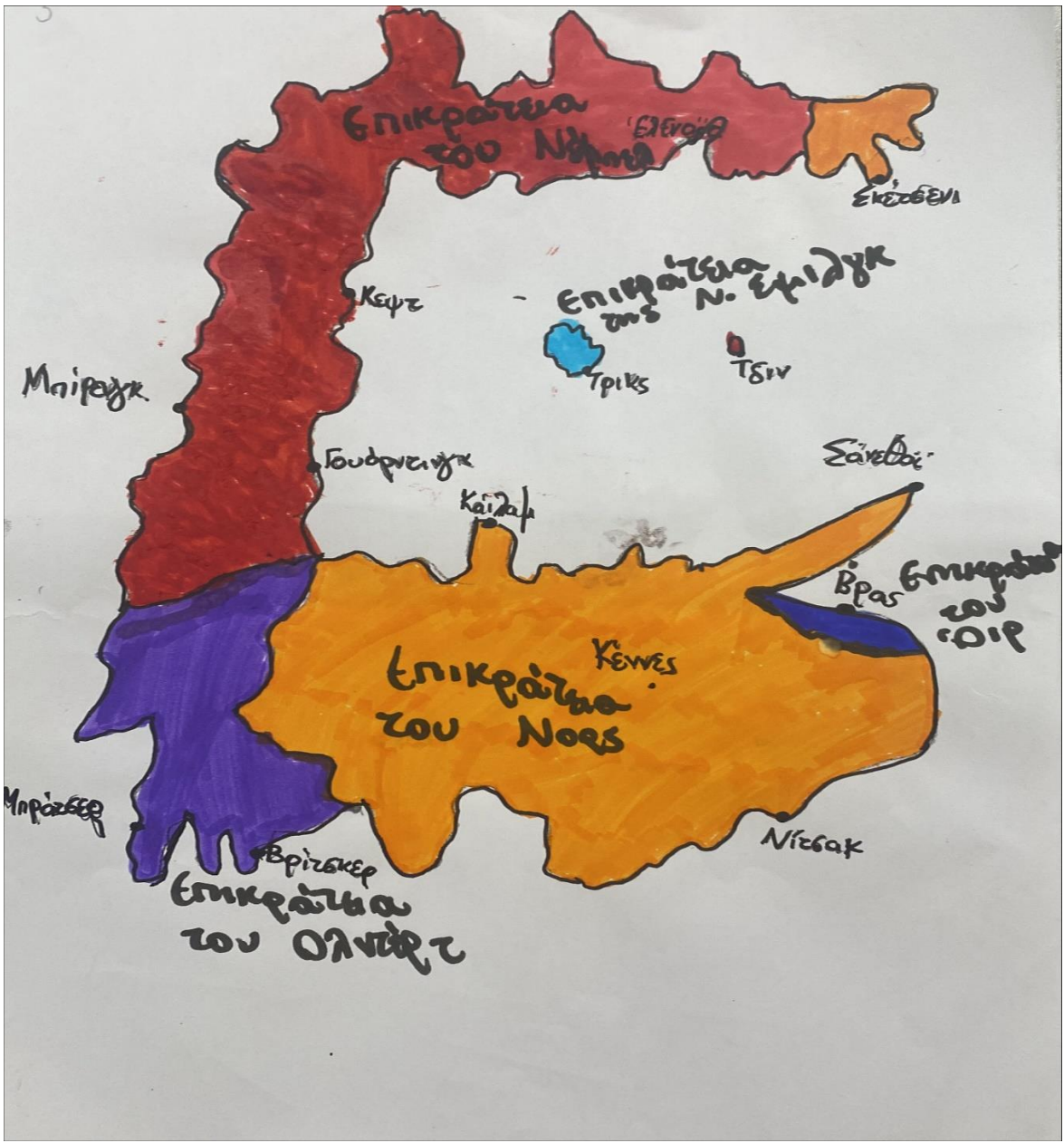
Τα πλοία συγκρούονταν και τα αδύναμα πλοία των Έμπεραλ βούλιαζαν, με αποτέλεσμα οι στρατιώτες να πνίγονται. Οι Νέμπελ πηδούσαν στα πλοία των Έμπεραλ και τους σκότωναν.

Άλλη μια επικράτεια έπεσε στα χέρια των Νορς και των Νέμπελ.

Έπειτα, επειδή είχαν πολλές απώλειες από τους πολλούς πολέμους, εξόπλισαν τον στρατό τους με νέους στρατιώτες και καινούρια καράβια. Οι στρατιώτες που ήταν από τις χώρες που είχαν κατακτηθεί πρόσφατα είχαν πανοπλίες και περικεφαλαίες. Ξεκουράστηκαν για περίπου δύο μήνες, ώσπου θεώρησαν κατάλληλο να κάνουν την επόμενη επίθεση στην επικράτεια του Κοσμ.

Οι Νορς μπήκαν από το κατεκτημένο Ακούρδ και οι Νέμπελ μπήκαν από πάνω. Κάπως έτσι η συμμαχία κατάφερε να κατακτήσει άλλο ένα κράτος. Πλέον τους μένουν μόνο τρία κράτη, το Όιρ, το Ολντέρτ και η Νήσος Σμιλγκ.

Μοίρασαν τα τέσσερα κράτη που είχαν κατακτήσει: στο Νορς το Ακούρδ και το Έμπεραλ, στο Νέμπελ το Εκέλ και το Κοσμ. Ένα μικρό κομμάτι όμως του Εκέλ παρέμενε στο Νορς.

4. Η ανακάλυψη του μυστηριώδους νησιού

Οι κάτοικοι της Νήσου Σμιλγκ και του Όιρ υποψιάστηκαν πως ήταν ο επόμενος στόχος των κατακτητών. Έτσι, σαν μια τελευταία ελπίδα, φύγανε με διακόσια καράβια προς το ανεξερεύνητο νότο, ελπίζοντας να βρουν μια νέα γη χωρίς τον κίνδυνο των Νέμπελ και των Νορς. Και αυτό έκαναν.

Την επόμενη μέρα, οι Νορς έκαναν επίθεση στη Νήσο Σμιλγκ και λόγω της κρυφής αποχώρησης των κατοίκων, δεν βρήκαν κανέναν. Ο αρχηγός των Νορς έγινε έξαλλος, κοκκίνησε σαν παντζάρι. Όμως, έτσι κατάφερε να κατακτήσει το άδειο νησί.

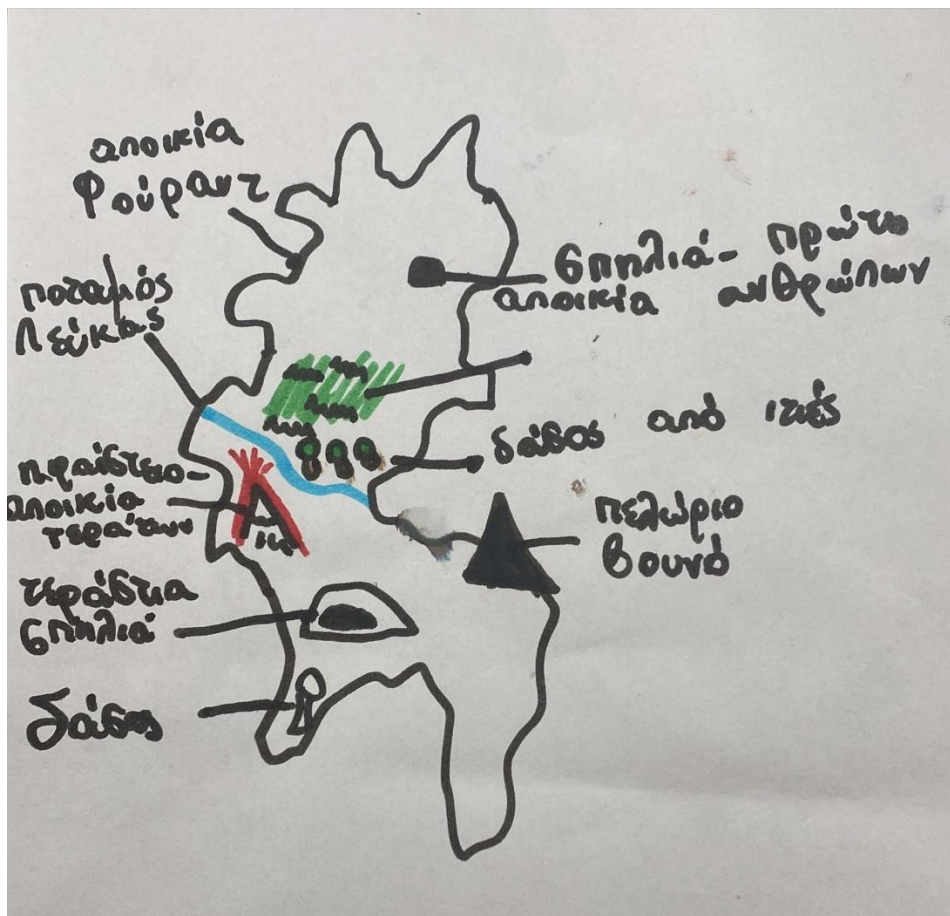
Εντωμεταξύ, τα καράβια είχαν πάρει νοτιοανατολική κατεύθυνση και τώρα ήταν απέναντι από τις ακτές του Νορς. Έπρεπε να περάσουν απαρατήρητα. Είχαν περάσει από το Σάνεθοϊ, πόλη του Νορς, όταν ήταν νύχτα, αφού είχαν σκεφτεί να βάψουν τα πλοία τους μαύρα για να μην τους δουν τη νύχτα.

Τώρα είχε ξημερώσει και έπρεπε να περάσουν και από το Νίτσακ, άλλη πόλη του Νορς. Σταμάτησαν στο επίσης άδειο Όιρ για να πάρουν τις προμήθειες που οι κάτοικοι είχαν αφήσει. Αλλά οι προμήθειες κάποτε θα τελειωναν, οπότε έπρεπε να πιάσουν στεριά για να βρουν φαΐ.

Πέρασαν απαρατήρητοι από το Νίτσακ και απέναντι από το Βρίτσκερ. Ήταν τώρα στον ανεξερεύνητο και άγνωστο Νότιο Ωκεανό.

Ο καιρός ως τότε ήταν καλός. Όμως, τότε εμφανίστηκαν μαύρα σύννεφα και φύσηξε δυνατός άνεμος. Τα σύννεφα άρχισαν να ρίχνουν βροχή και κεραυνούς. Η θάλασσα φουρτούνιασε και τα καράβια έμοιαζαν να μην μπορούν να αντιμετωπίσουν τους υγροποιημένους κατακτητές, τα πελώρια κύματα. Ήταν μια καταιγίδα.

Ξάφνου, η καταιγίδα σταμάτησε κι ο ουρανός σκοτεινίασε. Ένα τέρας εμφανίστηκε δίπλα στα πλοία. Το τέρας εμφανίστηκε δίπλα στα πλοία. Το τέρας ήταν μαύρο. Τα μάτια του ήταν πορτοκαλί και οι κόρες τους μωβ. Είχε ουρά φάλαινας, χέρια, πόδια και πρόσωπο δεινοσαύρου. Οι άνθρωποι φοβήθηκαν απίστευτα. Το τέρας πήρε όλα τα πλοία στην πλάτη του και τα μετέφερε σ' ένα νησί λίγο πιο νότια.

Νησί Νέο Σμιγκ

Όταν οι άνθρωποι ξύπνησαν την αυγή και συνειδητοποίησαν τι συνέβη, κατάλαβαν πως τα τέρατα δεν ήταν εχθροί τους. Έτσι, πλέον χωρίς να πιστεύουν πως κινδυνεύουν δημιούργησαν την πρώτη αποικία δίπλα σε μια σπηλιά. Την ονόμασαν Σπηλαιοαποικία. Δίπλα εκεί έκαναν τις καλλιέργειες, καθώς η πεδιάδα ήταν εύφορη. Έκαναν και μια άλλη πόλη εκεί δίπλα, την αποικία Φούραντ.

Όταν πήγαν πιο νότια για εξερεύνηση, ανακάλυψαν ένα μεγάλο δάσος με ιτιές και πιο νότια ένας ποταμός που τον ονόμασαν ποταμό Λεύκα. Αποφάσισαν με τα τέρατα πως μέχρι εκεί θα έμεναν εκείνοι, αν και δεν θα απαγορευόταν ο ένας να μπει στην περιοχή του άλλου. Το νησί το ονόμασαν Νέο Σμιγκ προς ανάμνηση του παλιού του νησιού.

Θέλησαν να δουν και το υπόλοιπο νησί, γι' αυτό άρχισαν μια περιπέτεια. Πέρασαν τον Λεύκα ποταμό και αντίκρισαν ένα τεράστιο ηφαίστειο. Κοντά στο ηφαίστειο ήταν πολλά τέρατα. Τα τέρατα ήταν φιλικά και τους συμβούλεψαν να μην πάνε στη μεγάλη σπηλιά. Όμως, κάποιιοι από αυτούς συνέχισαν το ταξίδι προς το πελώριο βουνό για να ξαποστάσουν. Ξεκουράστηκαν στο βουνό για πέντε ώρες και συνέχισαν με νοτιοδυτική κατεύθυνση. Βρέθηκαν έξω από τη σπηλιά

και είδαν σκελετούς ζώων. Δεν τρόμαξαν όμως και μπήκαν μέσα. Εκεί, ξάφνου είδαν το πελώριο τέρας! Το μοναδικό κακό. Ξύπνησε έπειτα από πεντακόσια χρόνια ύπνου και πεινούσε. Τους έφαγε όλους και δεν γύρισε κανείς πίσω στις κατοικημένες από ανθρώπους περιοχές του Νέου Σμιλγκ.

Τα καλά τέρατα προειδοποίησαν τους άλλους ανθρώπους για τον κίνδυνο. Εντωμεταξύ, πιο βόρεια στην παλιά τους ήπειρο, οι Νέμπελ και οι Νορς, έχοντας ήδη κατακτήσει το άδειο Όιρ, πολιορκούσαν το Όλντερτ.

Τα τείχη για την ώρα κρατούσαν, ώσπου μια πύλη βρέθηκε ανοιχτή και οι Νέμπελ με τους Νορς εισχώρησαν στο Ολντέρτ.

Πήραν και το ελεύθερο ως τότε Μπράτσερ, πόλη του Ολντέρτ, και ήταν έτοιμοι να σκοτώσουν τον βασιλιά. Εκείνος, πριν πεθάνει, φώναξε «Βοήθεια» και στη συνέχεια, απήγγειλε ένα ποίημα:

Και τώρα ήρθε το τέλος μου

Θα πάρουν την καρδιά μου

Θα έχουν πολλά εδάφη

Των Νέμπελ θα 'ναι ράφι

Θα πάω στον παράδεισο

κι ο κόσμος σε μια άβυσσο

Το τέλος είν' του κόσμου

Μαζί τους και το Κοσμ.

Τον κόσμο χαιρετώ

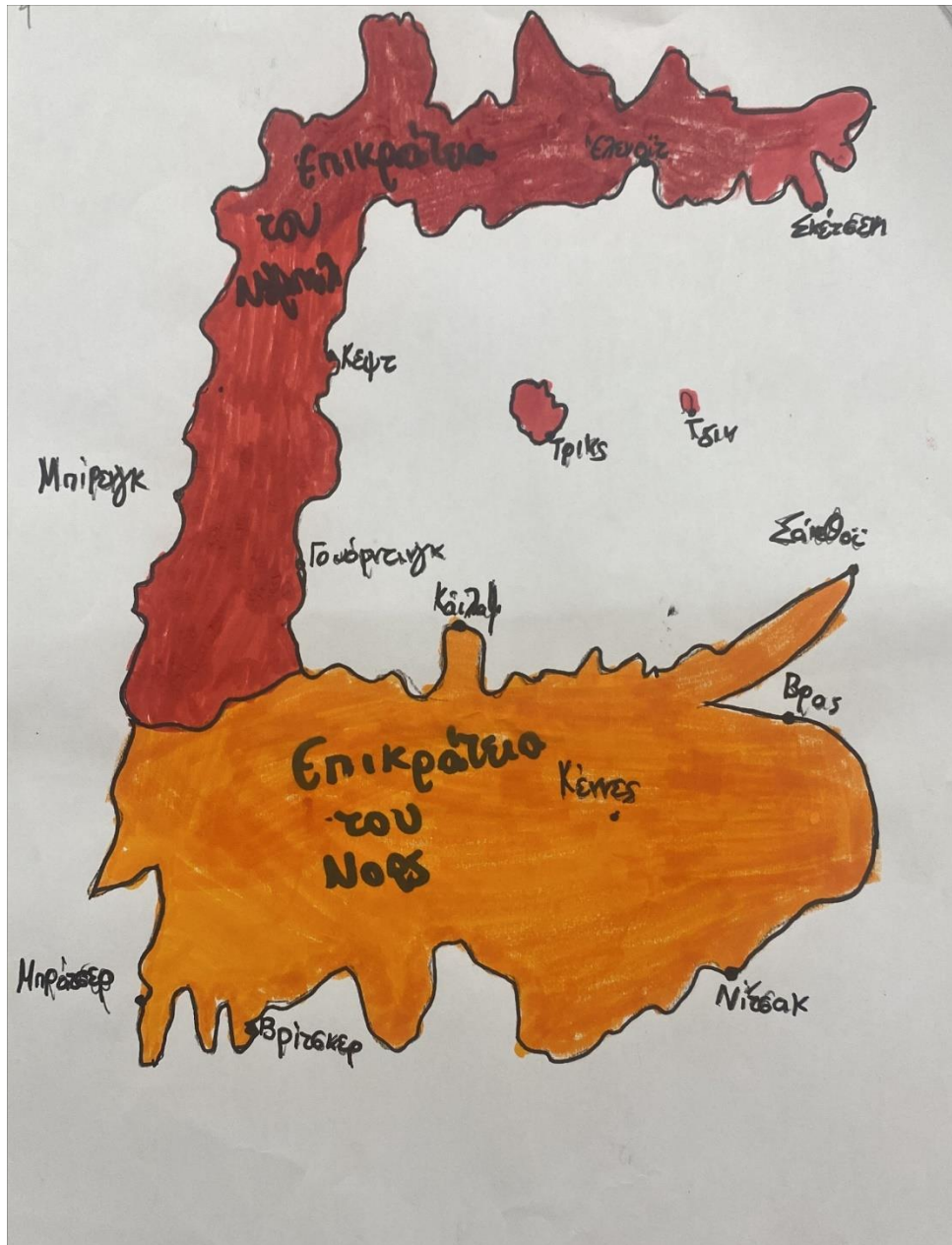
Φεύγω με πυρετό

Νομίζουν πως είν' άγιοι

τη γη παίρνουν σαν μάγοι

Τελικά, οι Νέμπελ έκαναν συμφωνία με τους Νορς να πάρουν το μισό Εκέλ που ήταν δικό τους και αυτοί να πάρουν ολόκληρο το Ολντέρτ.

Ο χάρτης της βόρειας ηπείρου πλέον είχε μόνο δύο χώρες: το Νέμπελ και το Νορς. Το νησάκι Βεγγάλικ, το οποίο τα τελευταία είκοσι χρόνια υπέστη πολλές καταστροφές και κατακτήσεις, έκανε την επανάστασή του απέναντι στους Νέμπελ. Όμως, δεν κατάφερε να γίνει ξεχωριστή επικράτεια όπως είχε κάνει η Νήσος Σμιλγκ πριν από διακόσια σαράντα χρόνια.

Οι άνθρωποι της αποικίας Φούραντ είχαν ξεμείνει από ορυκτά και πήγαν σε μια σπηλιά για να μαζέψουν μέταλλα. Άρχισαν να σκάβουν. Στην πορεία βρήκαν χρυσό, ασήμι, ατσάλι, χαλκό αλλά και κάτι πολύ περίεργο: μια πέτρα που φώτιζε άσπρο χρώμα. Κατάλαβαν μετά από λίγο ότι αυτή η πέτρα είναι μια πύλη στο χωροχρόνο. Ένας από αυτούς τους είπε ότι δεν βρήκαν αρκετά ορυκτά και γι' αυτό πέταξε την πέτρα σε έναν από αυτούς. Τότε, εμφανίστηκε μια πύλη που τον ρούφηξε.

Οι άνθρωποι του Νέου Σμιλγκ αποφάσισαν να καταστρέψουν το τέρας με αυτήν την πέτρα παγιδεύοντάς το στον χωροχρόνο. Δέκα άνθρωποι πήγαν σ' αυτήν την αποστολή, η οποία ήταν πολύ σημαντική. Πέρασαν το δάσος από ιτιές, τον ποταμό Λεύκα, το ηφαίστειο, το Μαύρο Βουνό και έφτασαν ως την τεράστια σπηλιά του κακού τέρατος.

Όταν το τέρας βγήκε έξω, έτοιμο να τους κατασπαράξει, οι άνθρωποι ανέλαβαν δράση. Ένας από αυτούς, ο Ντιμίτριους Ντρόσους, έριξε την πέτρα πάνω στο τέρας, το οποίο έτσι παγιδεύτηκε στον χωροχρόνο.

Τότε, νοστάλησαν την παλιά τους χώρα, τη Νήσο Σμιλγκ, και πήγαν μαζί με τα τέρατα να την πάρουν πίσω από τους Νέμπελ. Αρχηγό τους έκαναν τον Ντιμίτριους Ντρόσους. Δεν ήταν από μόνοι τους αρκετά δυνατοί, αλλά είχαν και τα τέρατα.

Το ταξίδι προς τη βόρεια ήπειρο άρχισε.

5. Ο πόλεμος των δύο μηνών

Οι άνθρωποι του Νέου Σμιλγκ με τα τέρατα πέρασαν από το Νίτσακ και το Βρας κι έτσι έφτασαν στη Νήσο Σμιλγκ. Έκαναν την επίθεσή τους. Τα τείχη της νήσου ήταν πολύ ψηλά αλλά τα τέρατα μπορούσαν να τα γκρεμίσουν και το έκαναν. Όμως, όσα κατέστρεφαν τα τείχη πέθαιναν από τον πολύ πόνο. Έμειναν μόνο λίγα τέρατα.

Οι στρατιώτες των Νέμπελ ήταν εξοπλισμένοι με μεταλλικές πανοπλίες, σιδερένια σπαθιά, μεγάλες ασπίδες και κράνη. Επίσης, είχαν επιγονατίδες, θώρακες και δυνατά παπούτσια. Άλλοι κρατούσαν μικρές ασπίδες και τεράστια δόρατα που έφταναν τα έξι μέτρα, ενώ άλλοι ήταν τοξότες και κρατούσαν τόξα και στην πλάτη τους είχαν θήκη με βέλη, τη φαρέτρα.

Η μάχη στην Παλιά Νήσο Σμιλγκ άρχισε. Οι καταπέλτες έριχναν πέτρες και σκότωναν κόσμο. Ο Ντιμίτριους Ντρόσους έβαλε φωτιά και έκαψε πολλούς ανθρώπους. Τότε, ο στρατός της Νέας Νήσου Σμιλγκ μπήκε μέσα στην πόλη Τρικς και την κατέλαβε. Όμως, οι κάτοικοι και ο στρατός της Νέας Νήσου Σμιλγκ κατάλαβαν πως τα τέρατα δεν έφταναν για να πολιορκήσουν το Νέμπελ, το οποίο θεωρούσαν πως κατείχε εδάφη που δεν του ανήκαν. Έστειλαν ένα καράβι με πλήρωμα να ανακαλύψει ένα μέρος με ανθρώπους για βοήθεια. Οι Νέμπελ είχαν γίνει αιώνιοι εχθροί τους και ήθελαν αν τους κατακτήσουν.

Εντωμεταξύ, οι Νέμπελ, έχοντας αυτόν τον δυνατό στρατό, κατάφεραν να κατακτήσουν όλο το Νορς.

Οι μάχες που έγιναν ήταν σκληρές. Ο στρατός του Νορς ήταν μεγάλος. Είχε περίπου ένα εκατομμύριο άνδρες, ενώ των Νέμπελ λίγο περισσότερους. Οι στρατιώτες του Νορς ήταν πολύ δυνατοί και καλά εξοπλισμένοι. Είχαν σιδερένιες πανοπλίες, μικρές ασπίδες με το σήμα της επικράτειας και μεγάλα, μεταλλικά και μυτερά σπαθιά. Φορούσαν επίσης στο κεφάλι μικρές περικεφαλαίες, θώρακες και επιγονατίδες.

Κάποιοι άλλοι φορούσαν μεγάλα και βαριά κράνη, μεγάλες τετραγωνικές ασπίδες και κρατούσαν δόρατα τεσσάρων μέτρων. Οι τοξότες κρατούσαν τόξα. Η καθοριστική μάχη για την κατάκτηση του Νορς από τους Νέμπελ έγινε στην Κάλαμ. Εκεί φάνηκε η διαφορά ανάμεσα στη δύναμη των δύο κρατών, καθώς οι Νέμπελ νίκησαν.

5

Οι στρατιώτες της Νέας Νήσου Σμιλγκ μαζί με τα ζωντανά τέρατα, έπειτα από εντολή του Ντιμίτριους Ντρόσους, έκαναν επίθεση στο νησάκι Βεγγάλικ και το Τζιν. Τα τέρατα κατέστρεψαν τα τείχη. Ο στρατός ξεχύθηκε στο μικρό νησί. Η μάχη ξεκίνησε εκεί. Δεν είχε πολύ δυνατό στρατό του Νέμπελ στο Βεγγάλικ γι' αυτό οι άνθρωποι της Ν. Σμιλγκ κατάφεραν να νικήσουν και να κατακτήσουν το Βεγγάλικ. Τότε, ο στόλος των Νέμπελ συγκεντρώθηκε στο Κεψτ και ετοιμάστηκε να επιτεθεί στα δύο νησιά.

Οι στρατιώτες της Νήσου Σμιλγκ έκαναν επίθεση στο Έλενοϊτ και η μάχη άρχισε. Σε αυτήν την πόλη οι Νέμπελ είχαν αρκετά δυνατό στρατό γι' αυτόν τον λόγο αυτό που επιχειρούσαν ήταν δύσκολο. Τα τέρατα που έμεναν ήταν έξι και γι' αυτό δεν ήθελαν να ρισκάρουν να καταστρέψουν αυτά τα τείχη γιατί μπορεί να πέθαιναν. Έτσι, αποφάσισαν να ρίξουν τα τείχη με καταπέλτες. Οι τοξότες έριχναν βέλη στους υπερασπιστές των τειχών, ενώ το ίδιο έκαναν και αυτοί των Νέμπελ. Μια πύλη άνοιξε και από εκεί βγήκαν οι στρατιώτες των Νέμπελ. Η μάχη έγινε σώμα με σώμα. Οι μαχητές έβγαλαν τα σπαθιά τους και προσπαθούσαν να πληγώσουν τους αντιπάλους τους. Το ιππικό της Ν. Σμιλγκ κρατούσαν δόρατα. Η μάχη ήταν σκληρή. Στο τέλος, νίκησαν οι στρατιώτες της Ν. Σμιλγκ με αρχηγό τον Ντιμίτριους Ντρόσους.

Όμως, στην άλλη πλευρά οι Νέμπελ έκαναν επίθεση από το Κεψτ στη Νήσο Σμιλγκ που ήταν ανυπεράσπιστη και την κατέκτησαν. Στη συνέχεια, πήγαν στο Βεγγάλικ και το κατέλαβαν με την ίδια ευκολία.

Οπότε, ο Ντιμίτριους Ντρόσους ονόμασε τη νέα επικράτεια Επικράτεια του Σμιλγκ. Αποφάσισε ο στρατός να συνεχίσει την επέλασή του προς τα ανατολικά για να πάει προς το Σκέτσενι. Έτσι, κατέλαβε όλο το βορειοανατολικό κομμάτι της ηπείρου. Ο Ντιμίτριους Ντρόσους χαρακτηρίστηκε ως ο καλύτερος στρατηγός της επικράτειας. Η μάχη στο Σκέτσενι ήταν αιματηρή. Στην αρχή, νικούσαν οι Νέμπελ αλλά αυτό άλλαξε όταν ο Ντρόσους αποκεφάλισε τον αρχηγό τους, τον Οβάγουοϊτ.

Αυτός ο πόλεμος ήταν ο μεγαλύτερος ως τότε στην ιστορία της ανθρωπότητας. Ήταν η πρώτη φορά που στην ήπειρο υπήρχαν μόνο δύο κράτη. Η μοναδική φορά που αυτό είχε ξεπεραστεί ήταν όταν υπήρχε μόνο ένα κράτος, λίγο πριν έρθει ο Ντιμίτριους Ντρόσους στη βόρεια ήπειρο με τον στρατό του.

Ο Ντιμίτριους Ντρόσους θέλησε να κατακτήσει όλο το κομμάτι που παλιά ήταν το Εκέλ και το Ζινφ αλλά δεν είχε αρκετό στρατό για αυτό. Έτσι, έστειλε δύο στρατιώτες του να βρουν στρατό. Πήραν ένα καράβι και κατευθύνθηκαν προς την ανεξερεύνητη Δύση. Εκεί, ευτυχώς ο καιρός ήταν καλός. Μακριά φαίνονταν οι ακτές του Νέμπελ και το Μπίρενγκ. Ταξίδευσαν για τέσσερις μέρες, ώσπου είδαν στεριά και σταμάτησαν. Ήταν μια νέα ήπειρος. Εκεί οι άνθρωποι τους χαιρετούσαν λέγοντας «Οιβε», δηλαδή «Γεια», και ήταν όλοι τους ξανθοί, γαλανομάτες και κοντοί. Φορούσαν βαριά και ζεστά ρούχα, σκουφιά, κασκόλ, μπότες, σκουλαρίκια και βραχιόλια. Ήταν πολύ φιλόξενοι.

Συνάντησαν τον βασιλιά τους. Του ζήτησαν να τους δώσει στρατό, αφού γνώριζε τη γλώσσα τους. Ο βασιλιάς τους είπε:

- Θα σας δώσω όσο στρατό θέλετε, εάν κάνετε κάτι για μένα.
- Τι; ρώτησε ένας στρατιώτης.
- Βλέπετε αυτό το σεντούκι; τους ρώτησε, δείχνοντάς τους ένα μεγάλο χρυσό σεντούκι. Είναι γεμάτο χρυσά, ασημένια και χάλκινα νομίσματα, ρουμπίνια, σμαράγδια, ζαφείρια, πετράδια, κεχριμπάρια και τανζανίτες. Για να ανοίξει, χρειάζονται τρία διαμάντια να τοποθετηθούν εδώ!

Τους έδειξε τότε τρεις κυκλικές ρωγμές στο σεντούκι, από τις οποίες οι δύο είχαν μέσα διαμάντια και η Τρίτη ήταν άδεια. Ο βασιλιάς συνέχισε:

- Δύο από τα τρία τα έχω βρει. Χρειάζομαι το τρίτο. Είναι κάπου στην ήπειρο αυτή. Αν το βρείτε, θα σας δώσω όσο στρατό επιθυμείτε.

Έτσι, ξεκίνησαν το μακρύ ταξίδι για να βρουν το τρίτο διαμάντι. Στην αρχή, άρχισαν να ψάχνουν για το τρίτο διαμάντι σε μια μεγάλη σπηλιά. Εκεί, συνάντησαν έναν δράκο αλλά αυτός όχι μόνο δεν τους επιτέθηκε αλλά τους βοήθησαν να βρουν το διαμάντι! Στη διαδρομή, όμως, ο δράκος σκοτώθηκε από έναν απεσταλμένο στρατιώτη, ο οποίος έχωσε το σπαθί στην καρδιά του. Οι δύο στρατιώτες έπεσαν κάτω. Ο απεσταλμένος στρατιώτης του Νέμπελ άρχισε να τους κυνηγάει. Εκείνοι έτρεξαν προς το διαμάντι και το πήραν. Έπειτα, άρχισαν να τρέχουν προς το κάστρο για να σωθούν.

Πρόλαβαν να μπουκν και οι φρουροί σκότωσαν τον απεσταλμένο του Νέμπελ. Οι στρατιώτες του Σμιλγκ έδωσαν το διαμάντι στον βασιλιά κι εκείνος τους έδωσε με τη σειρά του διακόσια πλοία και τρεις χιλιάδες στρατιώτες. Οι στρατιώτες μπήκαν στα διακόσια πλοία και έφυγαν για την ανεξερεύνητη και άγνωστη ως τότε γι' αυτούς Ανατολή.

Πήγαν στο Σμιλγκ και συγκεκριμένα στο Σκέτσενι, από όπου παρέλαβαν εκατό πλοία με χίλιους στρατιώτες και τον Ντιμίτριους Ντρόσους. Ο Ντρόσους είχε εντολές από τον βασιλιά Άιροϊ να κατευθυνθεί προς το Κεψτ και να κατακτήσει τα μέρη. Ο αρχηγός των Νέμπελ, ο Τζακ Κάναριν, προσπάθησε να τους αποτρέψει, όμως αυτοί πήραν όλο το παλιό Ζινφ, το παλιό Νέμπελ και πολιορκήσαν το Κεψτ.

Η μάχη ήταν πολύ σημαντική για τον Ντιμίτριους Ντρόσους που ήθελε να νικήσει. Γιος του ήταν ο Φίλιπ Ντρόσους, ο οποίος ήταν είκοσι ετών και θα πολεμούσε πρώτη φορά.

Ο Ντιμίτριους Ντρόσους σκότωνε όλους τους αντιπάλους που βρίσκονταν κοντά του. Όμως, ο Φίλιπ Ντρόσους έμοιαζε να δυσκολεύεται. Ένας αντίπαλος στρατιώτης τον αποκεφάλισε. Αυτό ήταν το τέλος του. Στη μάχη όμως νίκησαν οι Σμιλγκ. Έτσι, άρχισε ένας Παγκόσμιος πόλεμος.

6. Ο Παγκόσμιος Πόλεμος

Οι Νέμπελ ανησύχησαν με την επέλαση των Σμιλγκ και του Ντιμίτριους Ντρόσους. Γι' αυτόν τον λόγο έστειλαν δύο δολοφόνους να τον σκοτώσουν. Έμαθαν πως έμενε σε ένα σπίτι στο λιμάνι του Σκέτσενι και έφυγαν. Επειδή φοβόντουσαν πως θα τους ανακαλύψουν στον έλεγχο που γινόταν στο λιμάνι, πήγαν από την άλλη χερσόνησο δίπλα σε αυτή του Σκέτσενι. Ο δρόμος ήταν στρωμένος με χαλίκι και λεγόταν Δρόμος των Σκελετών. Λεγόταν έτσι επειδή οι άνθρωποι πίστευαν πως εκεί ζούσαν φαντάσματα που σκότωναν τους περαστικούς. Κανείς δεν είχε επιστρέψει από εκεί.

Όμως, η μέρα πέρασε και τίποτα δεν τους ενόχλησε. Ξαφνικά, έγινε κατολίσθηση και οι δύο δολοφόνοι άρχισαν να τρέχουν. Την απέφυγαν και βγήκαν από τον Δρόμο των Σκελετών. Πήγαν στο σπίτι του στο Σκέτσενι για να τον σκοτώσουν. Πήγαν πίσω του, αφού μπήκαν κρυφά στο σπίτι από τα παράθυρα. Όμως, εκείνη την ώρα ο Ντρόσους κρατούσε σπαθί, γιατί έκανε ξιφασκία, και με μια κίνηση τους σκότωσε. Πήρε τις ταυτότητές τους και είδε πως είναι από το Νέμπελ. Τότε, κατάλαβε πως είναι δολοφόνοι και θύμωσε. Αποφάσισε να επιτεθεί κι άλλο στο Νέμπελ για να πάρει εκδίκηση.

Οι Νέμπελ θέλησαν να βρουν συμμάχους και έστειλαν απεσταλμένους να βρουν νέα ήπειρο στα βόρεια. Οι απεσταλμένοι ξεκίνησαν από το Μπίρενγκ και ακολούθησαν βορειοανατολική κατεύθυνση. Είχαν βγει στη θάλασσα του Μαύρου Σκότους. Ο καιρός εκεί ήταν πάντα κακός. Οπότε, οι απεσταλμένοι του Νέμπελ κατέβασαν τα πανιά για να μη σκιστούν. Αλλά ο καιρός παραδόξως δεν φαινόταν κακός. Έτσι, ξανανέβασαν τα πανιά. Τότε, ξαφνικά εμφανίστηκαν μαύρα σύννεφα στον ουρανό και βροχή με κεραυνούς άρχισε να πέφτει. Τα πανιά σκίστηκαν. Άνεμος άρχισε να φυσάει και τα πελώρια κύματα που εμφανίστηκαν παρέσυραν το πλοίο εκτός πορείας προς τα ανατολικά. Έπεσε η νύχτα και τους πήρε ο ύπνος. Ξύπνησαν μέσα σ' ένα παλάτι. Τους πήρε ένας φρουρός και τους κάθισε σε μια καρέκλα απέναντι στον βασιλιά. Του ζήτησαν στρατό κι εκείνος, όταν άκουσε την ιστορία τους, θεώρησε πως είναι δίκαιοι και τους έδωσε στρατό.

Γύρισαν πίσω με τον Σκοτεινό Στρατό, τον στρατό της ηπείρου. Σκοπός τους ήταν να πάρουν όλη την ήπειρο σκοτώνοντας τον βασιλιά των Σμιλγκ. Ήταν ένα εκατομμύριο μάχιμοι στρατιώτες με κράνη, σπαθιά και ασπίδες. Αντίθετα, οι σύμμαχοί τους, Νέμπελ, κρατούσαν δόρατα.

Οι Νέμπελ τότε πίστεψαν πως μπορούν να πάρουν πίσω κάποια κομμάτια. Όμως, είχαν κυριολεκτικά ξεχάσει να εξοπλίσουν με στρατό τα νησιά τους, τη Ν. Σμιλγκ και το Βεγγάλικ. Γι' αυτόν τον λόγο οι Σμιλγκ έκαναν επίθεση εκεί με αρχηγό τον Ντιμίτριους Ντρόσους. Κατέκτησαν εύκολα τη Ν. Σμιλγκ. Εκείνη την ημέρα το Βεγγάλικ έκανε την επανάστασή του κι έγινε ξεχωριστή επικράτεια.

Πρωτεύουσα του Σμιλγκ ήταν το Ελενόιτ.

Οι Νέμπελ είχαν συγκεντρώσει όλο τους τον στρατό σε δύο βασικές πόλεις που φοβόντουσαν να χάσουν: το Μπίρενγκ και το Γουόρντινγκ. Αλλά είχε μείνει και αρκετός στρατός στο Σάνεθοϊ.

Εντωμεταξύ, λίγο πιο δυτικά, ο βασιλιάς της ηπείρου που ήταν εκεί, ήταν έτοιμος να ανοίξει τον θησαυρό. Ενθουσιασμένος τοποθέτησε το τρίτο διαμάντι στη ρωγμή, άνοιξε το σεντούκι και τι να δει!; Ούτε χρυσά νομίσματα, ούτε ασήμι, ούτε χαλκός, ούτε ρουμπίνια, ούτε μαράγγδια, ούτε ζαφείρια, ούτε διαμάντια. Μόνο ένα μήνυμα που έγραφε: «Χα, χα, χα!»

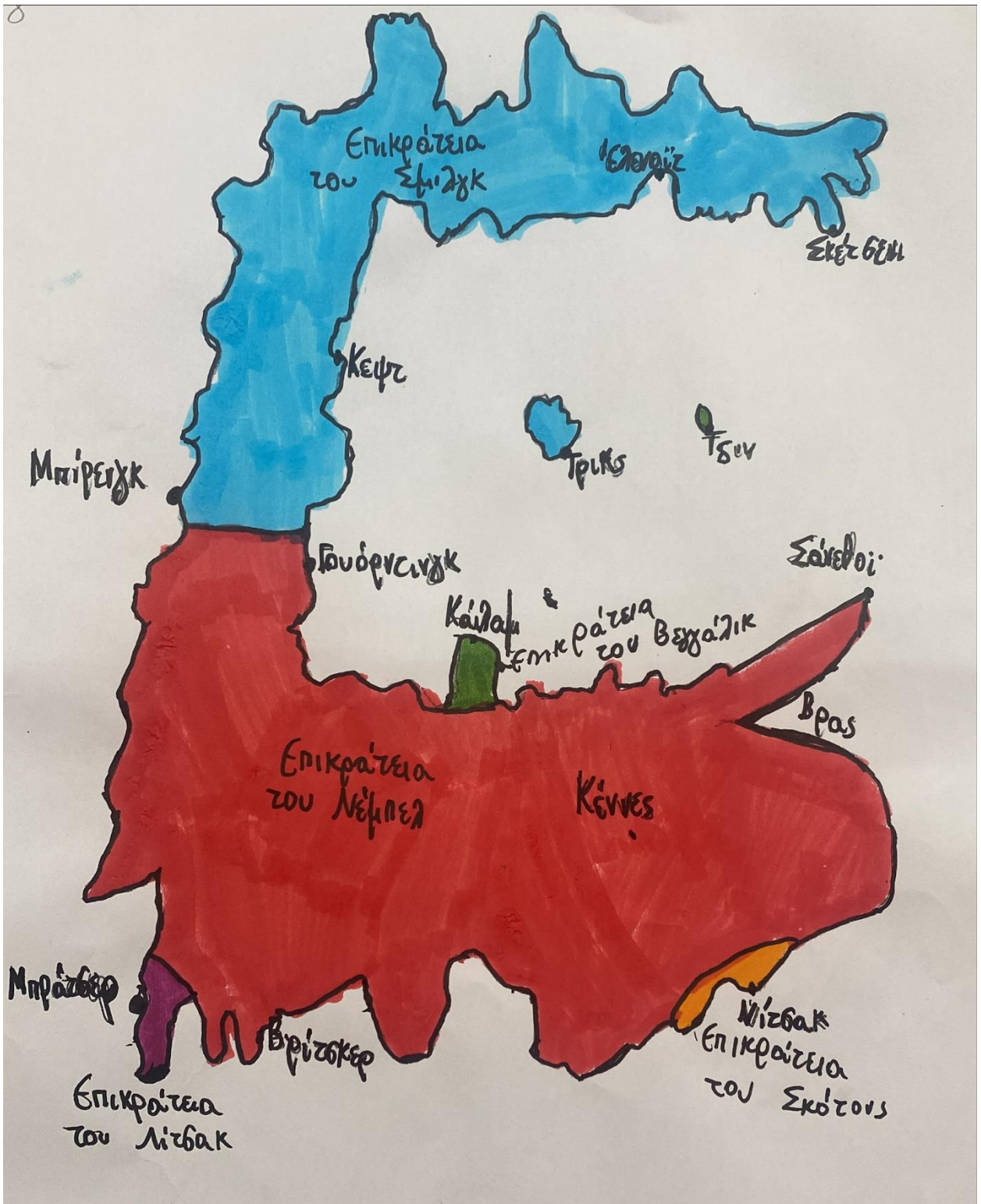
Αυτό το σεντούκι το είχε δώσει σε έναν πρόγονό του ένας μάγος που ζούσε στο Σκέτσειν, όταν ανήκε στο Εκέλ και περνούσε από γενιά σε γενιά. Τον είχε ξεγελάσει. Για να πάρει εκδίκηση, επιτέθηκε στο Σκέτσειν. Είχε ακόμα πάρα πολύ στρατό γιατί του ανήκε μια ολόκληρη ήπειρος.

Στην άλλη πλευρά του κόσμου, βορειοανατολικά, ζούσε ο βασιλιάς της Σκοτεινής Ηπείρου. Έτσι ονομαζόταν η ήπειρος που συμμάχησε με τους Νέμπελ. Όμως, ο βασιλιάς ήταν μοχθηρός και συμμάχησε με τους Νέμπελ γιατί ζήλεψε την αυτοκρατορία τους. Έτσι, έκανε επίθεση στο Νίτσακ (πόλη του Νέμπελ). Του έμενε πολύς στρατός, αφού είχε τον περισσότερο στον κόσμο.

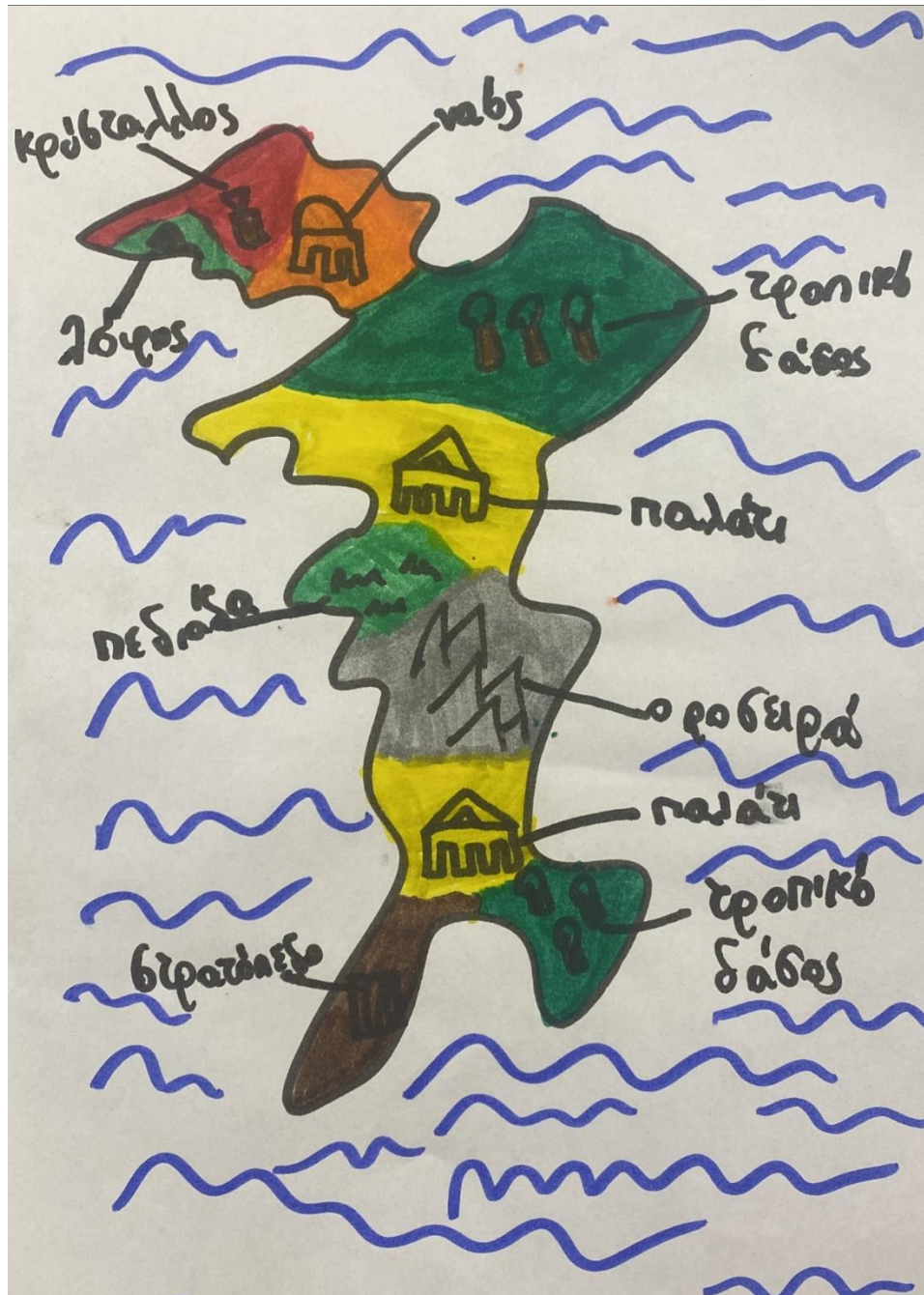
Και οι στρατιώτες του Βεγγάλικ επιτέθηκαν στην Κάιλαμ. Το Νέμπελ απειλούνταν από παντού. Γι' αυτό πήρε τον στρατό από το Μπίρενγκ και το Γουόρντινγκ και τον πήγε στην Κάιλαμ και το Μπράτσερ. Δεν είχε πολύ χρόνο. Τα αντίπαλα πλοία θα έρχονταν σύντομα.

Το γεγονός αυτό εκμεταλλεύτηκαν οι Σμιλγκ και ο Ντιμίτριους Ντρόσους που έκαναν επίθεση στο Μπίρενγκ. Η μάχη ήταν σκληρή. Οι στρατιώτες από τι Τρικς πήγαν με τα καράβια στις ανατολικές ακτές του Νέμπελ και κατέκτησαν τα παράλια. Παράλληλα, από τον βορρά ήρθαν και άλλοι στρατιώτες, οι οποίοι επιτέθηκαν στο Μπίρενγκ. Η μάχη ήταν εύκολη για την επικράτεια του Σμιλγκ λόγω της απώλειας του στρατού των Νέμπελ.

Στο μεταξύ, οι Βεγγάλικ μπήκαν κρυφά μέσα στο κάστρο της Κάιλαμ, εισχώρησαν στα τείχη σκοτώνοντας τον αρχηγό των Νέμπελ και πήραν την πόλη. Επίσης, ήρθε ένα καινούριο κράτος από τα βορειοδυτικά, η επικράτεια του Λίτσεκ, και προσπάθησε να κατακτήσει το Μπράτσερ, γεγονός που κατάφερε. Πήρε το κάστρο εκεί. Επιπλέον, η Επικράτεια του Σκότους, από τα βορειοανατολικά, πήγε και κατέκτησε το Νίτσακ μετά από μάχη.

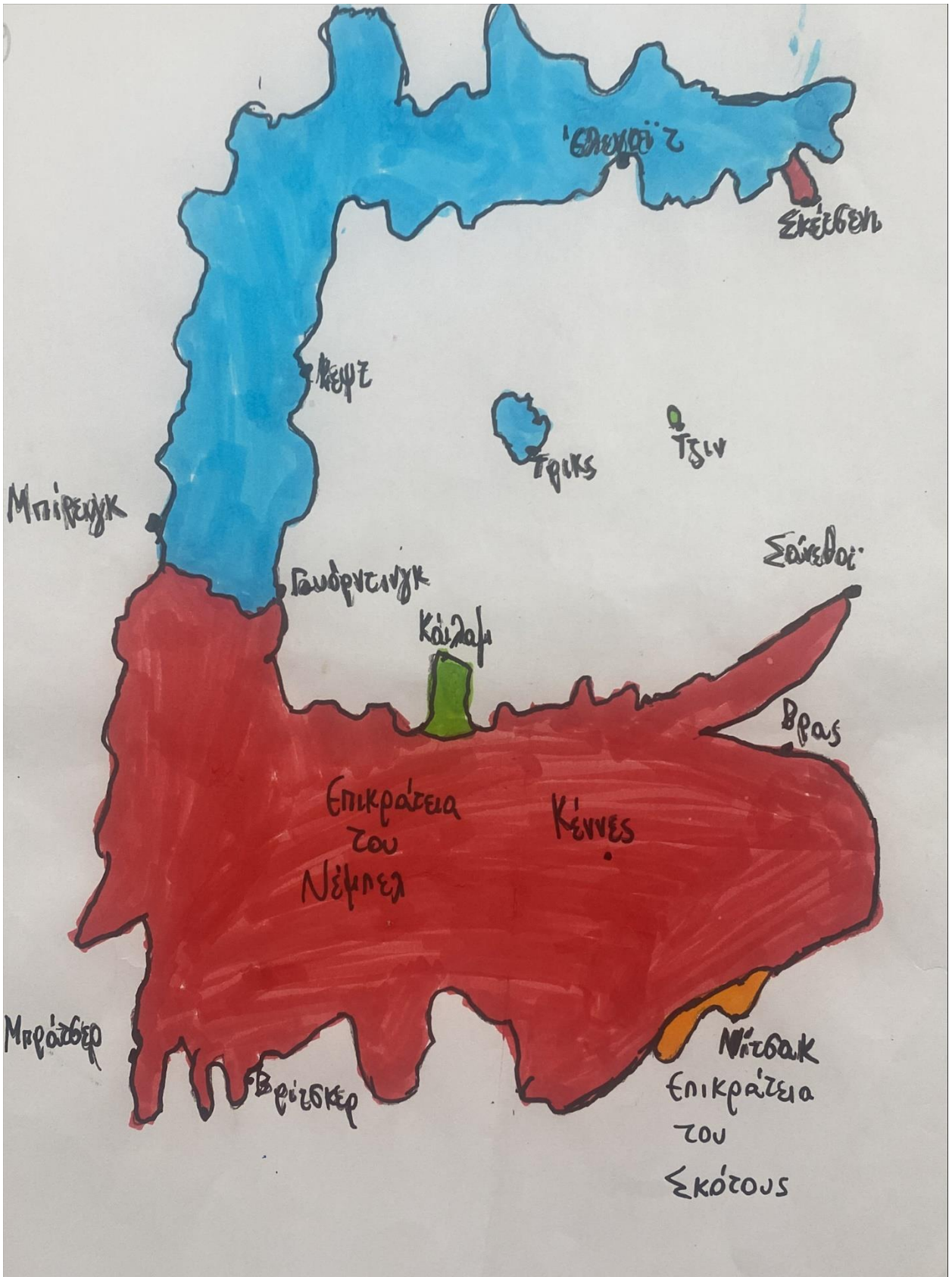
Η ήπειρος αυτή φάνηκε στους Λίτσακ πολύ περίεργη γιατί διέφερε από τη δικιά τους που ήταν τροπική, είχε φοίνικες και δάση αλλά και ήταν γεμάτη με παλάτια.

Στην ήπειρό τους υπήρχε κι ένας κρύσταλλος, ο οποίος ήταν δίπλα σε έναν ναό. Αυτός ο κρύσταλλος έδινε πάρα πολύ δύναμη σε όποιον τον ήθελε. Συγκεκριμένα: ένα εκατομμύριο στρατιώτες με πανίσχυρα όπλα. Έτσι, βρήκαν τον τεράστιο στρατό τους οι Λίτσακ. Οι Νέμπελ μόλις έμαθαν για αυτόν τον κρύσταλλο θέλησαν αμέσως να τον πάρουν. Έστειλαν δύο καράβια γεμάτα από μάχιμους στρατιώτες που κρατούσαν σπαθιά. Η αποστολή ήταν δύσκολη. Πήγαν στον ναό και τον λεηλάτησαν και στη συνέχεια προσπάθησαν να πάρουν τον κρύσταλλο. Όμως, ο κρύσταλλος φυλαγόταν από μια φρουρά που σκότωσε όλους τους στρατιώτες του Νέμπελ. Εντωμεταξύ, οι Σμιλγκ σκέφτηκαν να επεκταθούν λίγο παίρνοντας το Γουόρντινγκ. Έτσι, του έκαναν επίθεση. Οι Σμιλγκ με αρχηγό τους τον Ντιμίτριους Ντρόσους νίκησαν και κατέκτησαν το Γουόρντινγκ. Πλέον το Νέμπελ ήταν αδύναμο και είχε πέσει σε παρακμή.

Οι Νέμπελ εκμεταλλεύτηκαν το γεγονός αυτό, αφού ο στρατός των Σμιλγκ είχε φύγει από το Σκέτσενι και επιτέθηκαν εκεί. Έπειτα από μια μικρή μάχη κατάφεραν να το κατακτήσουν.

Οι Λίτσακ επειδή ήταν δυνατοί χώρισαν τον στρατό τους στα δέκα και επιτέθηκαν σε δέκα διαφορετικές πόλεις: το Βρίσκερ, το Νίτσακ, τις Κέννες, την Κάλαμ, το Βρας, το Σάνεθοϊ, το Γουόρντινγκ, το Μπίρενγκ, το Τζιν και το Τρικς. Απέτυχαν σε όλες, καθώς ο στρατός ήταν διαιρεμένος και επιτέθηκαν λίγοι στρατιώτες σε κάθε πόλη. Από τότε το Λίτσακ έχασε τη δύναμή του και το κομμάτι του στο Μπράτσερ κατακτήθηκε από τους Νέμπελ.

Ο Σκοτεινός Στρατός κατέκτησε την ήπειρο των Λίτσακ στα βορειοδυτικά. Όμως, δεν ήξεραν για τον κρύσταλλο. Έτσι, οι Νέμπελ και οι Σμιλγκ προσπάθησαν να τον πάρουν. Εκεί, συγκρούστηκαν τρεις στρατοί: ο Σκοτεινός Στρατός, οι Σμιλγκ και οι Νέμπελ. Η μάχη ήταν αιματηρή και έγινε στον ναό. Ο στρατός του Σκότους στήθηκε στην ταράτσα του ναού, ενώ οι Νέμπελ ρίχτηκαν απευθείας στη μάχη. Τα τόξα του Στρατού του Σκότους πετύχαιναν από πάνω και σκότωναν τους Νέμπελ. Οι Σμιλγκ απλά περίμεναν να αλληλοεξουδετερωθούν οι αντίπαλοι στρατοί. Αυτό έγινε, οπότε οι Σμιλγκ πήγαν σχεδόν ανενόχλητοι ως τον κρύσταλλο και τον πήραν. Όμως, κάποιοι Νέμπελ επέζησαν και επιτέθηκαν στους Σμιλγκ. Μέσα σε αυτό το μπέρδεμα κατά λάθος ο κρύσταλλος έπεσε στη θάλασσα.

Η Επικράτεια του Σκότους μετά από αυτό κατακτήθηκε ολοκληρωτικά από τους Σμιλγκ και το μέρος τους στο Νίτσακ το κατέλαβαν οι Νέμπελ. Το Βεγγάλικ και η Κάιλαμ κατακτήθηκαν από τους Νέμπελ. Οπότε, έμειναν μόνο δύο κράτη: το Νέμπελ και το Σμιλγκ. Είχαν περάσει είκοσι χρόνια πολέμου. Τα δύο αντίπαλα κράτη επιτέλους αποφάσισαν να συμφιλιωθούν. Ψήφισαν για πρόεδρό τους για τα επόμενα δέκα χρόνια τον Ντιμίτριους Ντρόσους.

Επόμενη εκλογή ήταν για το όνομα της χώρα που ενώθηκε και αποφασίστηκε το όνομά της να είναι ένα από τα παλιά κράτη. Πολλοί ψήφισαν το Εκέλ αλλά τελικά αποφάσισαν το Ακούρδ. Πρωτεύουσα του τεράστιου κράτους έγινε η Κάιλαμ και όλοι παρέμειναν συμφιλιωμένοι και ο κόσμος ήταν πλέον δίκαιος.

❧ ΤΕΛΟΣ ❧